

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΗ'

Μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς, ἥτοι τῆς εὐρέσεως τοῦ Λειψάνου

τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν

ΝΕΟΦΥΤΟΥ

τοῦ Ἐγκλείστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν Ψαλμὸν, τό, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Δ εὔτε, πιστοί, συνελθόντες πανηγυρίσωμεν, ἐν τῇ σεπτῇ εὐρέσει, τοῦ τιμίου λειψάνου, τοῦ ὄντος κεκρυμμένου πάλαι ἐν γῆ, ἐπὶ ἔτεσι πλείοσι, καὶ θεία χάριτι ἤδη φανερωθέν, ὡσπερ κρίνον εὐωδέστατον.

Δ εὔτε, συνέλθωμεν πάντες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὅπου τὸ θεῖον σκῆνος, τοῦ σεπτοῦ Νεοφύτου, καὶ ἄσμασιν ἐνθέοις βοῶντες αὐτῷ· δεῦρο, ἄγιε, πρόφθασον, καὶ ἐκ παθῶν πολυτρόπων καὶ πειρασμῶν, ἡμᾶς πάντας ἐλευθέρωσον.

Δ εὔτε, θεάσασθε πάντες ἐν τῇ Ἐγκλείστρα φρικτόν, θέαμα θαμάτων, καὶ πλήρες ἰαμάτων, τὸ πανέντιμον σκῆνος τοῦ θείου πατρὸς. Νεοφύτου τὸ εὖοσμον, ὃ καὶ ἀσπάσασθε πίστει πανευλαβῶς, ὡς πηγὴν πᾶσι σωτήριον.

Τ ὄν ἐν Ἐγκλείστρα φανέντα νέον ἡμῖν θησαυρόν, Νεόφυτον τὸν θεῖον, τῶν Κυπρίων τὸ κλέος, τὸν μέγιστον προστάτην τιμήσωμεν νῦν· ὃς ἀξίως ἀπέιληφε, παρὰ Θεοῦ ἰαμάτων παντοδαπῶν, θεῖαν χάριν ὡς θεόσοφος.

Τ ὦν ἀθεάτων τὰ κάλλη κατοπτρισάμενος, ἐγένου ἔξω κόσμου, Θεοφόρε παμμάκαρ· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους παρὰ Θεοῦ, τῶν σῶν πόνων ἀπέιληφας, καὶ χάριν τοῦ ἐκδιώκειν τὰ μυσάρια, τῆς πονηρίας, Πάτερ, πνεύματα.

Σ ἡμερον ἅπας ὁ δῆμος τῶν Ὁρθοδόξων σκιρτᾷ, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ, τοῦ τιμίου λειψάνου, τοῦ θείου Νεοφύτου· τοῦ ἐν κρημοῖς, τῆς Ἐγκλείστρας οἰκήσαντος, καὶ τοῦ Σταυροῦ τῆ

δυνάμει τῶν πειρασμῶν, τὰς προσβολὰς ἐξαφανίσαντος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

Ποίημα Ἐφραΐμ.

Δ εὔτε, τῶν Κυπρίων ὁ δῆμος, τὸ πρὸ ἐτῶν ἤδη πεντακοσίων, κεκρυμμένον ἐν γῆ, σεπτὸν λείψανον τοῦ Ὁσίου, κατιδόντες φανερωθέν, ὡσπερ πολύτιμον εὐρόντες θησαυρόν, σκιρτήσωμεν οἱ πιστοὶ ἀγαλλόμενοι καὶ χάριτος τῆς ἐν αὐτῷ, διὰ τῆς πνευματικῆς εὐωδίας ἐμφορηθέντες, τὸν ἐγκλειστον Νεόφυτον εὐλαβῶς τιμήσωμεν ὡς παρὰ Θεοῦ δοξασθέντα, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τ ἰς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 8' 7-15).

Δ ἰκαίος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι

χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 15-ς 3).

Δ ἰκαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1-9).

Δ ἰκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει

αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

ᾠχος πλ. δ'.

Κυπριανοῦ ἀρχιμανδρίτου.

Αἴνωθεν ἡ χάρις τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, ἐν τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ ἐπιφοιτήσασα, ἱερὸν καταγώγιον ἀνεδείξε σε τῶν ἀρετῶν. Δι' αὐτῆς γὰρ ὀδηγούμενος τὴν ἔρημον κατέλαβες, καὶ ἐν ἀβάτῳ ἄντρῳ ἀνελθὼν τῇ τῆς σαρκὸς καταθλίψει, ἐν νηστεία καὶ γυμνότητι, καὶ τοῖς ἀπαύστοις δακρύοις, τὸν ἀταπεινῶτον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πολέμιον ἐταπεινώσας. Ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον ὁ Χριστὸς σε ἐδόξασε, τῇ τῶν λειψάνων εὐωδίᾳ, καὶ τῇ τῶν θαυμάτων ἐνεργείᾳ, τοὺς γὰρ προσερχομένους τῇ σῆι θήκῃ εὐλαβῶς, τῶν ψυχοφθόρων, καὶ σωματικῶν παθῶν ἀπαλλάττεις ἐπικαλουμένους σε. Ἄλλ', ὦ πατέρων καλλονή, καὶ νῦν δὸς ἡμῖν αἰσίως ἐορτάζειν, τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων σου, καὶ δίδου εὐφροσύνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Κυπρίων δῆμοι σήμερον συνελθόντες, ἐν τῇ σορῷ τοῦ θείου Πατρός, ᾧ δὴν αἰνέσεως, τῷ δοξάζοντι Θεῷ τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας ἄσατε. Δόξα λέγοντες τῷ ἀμοιβαῖς θαυμασίαις, τὸν ὑπὲρ σοῦ τὰ πάντα καταλιπόντα, καὶ ἐν ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς τὸν βίον τελέσαντα, καταπλουτίσαντι, τὴν τῶν λειψάνων θεῖαν αὐτοῦ λάρνακα, εὐωδίας ἐξαισίου καταπληρώσαντι. Δόξα τῷ νέμοντι τὴν χάριν, τοῖς ἀσπαζομένοις τὴν θεῖαν κόνιν τοῦ σοῦ θεράποντος, καὶ εὐθέως τὰς αἰτήσεις, δι' αὐτῆς λαμβανομένοις. Δόξα σοι, τῷ βραβεύσαντι ἡμῖν ἐν καιροῖς χαλεπωτάτοις, παραμύθιον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν τῶν λειψάνων νεοβλαστήσασαν μυροθήκην, τοῦ θείου Νεοφύτου, δι' οὗ εἰρήνην δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... ᾠχος ὁ αὐτός.

Ασκήσεως ὁ κανὼν, καὶ τῶν ἀρετῶν ἡ στάθμη, Νεόφυτε θεῖε πάτερ, ὡσπερ ἐν γῆ ἀγγελικῶς πολιτευόμενος, ὀδηγὸς γέγονας θρεμμάτων λογικῶν, καὶ ὡς μάνδραν, τὴν Ἐγκλείστραν μονὴν σου περιεποιήσω, ἐκ τοῦ νοητοῦ λύκου, τοῦ ἐχθροῦ ἀλώβητον, οὕτω καὶ νῦν διὰ τῆς τῶν σεβασμίων λειψάνων σου, νεοφανείσης ἡμῖν παροχῆς, τῇ χορηγία τῆς ἐξ αὐτῶν ἀναδιδόμενης χάριτος, ἀπέλασον πάντα πειρασμὸν ἐξ αὐτῆς, καὶ ὑμνεῖν, τὸν σε δοξάσαντα, τοὺς ἐν αὐτῇ περιφρούρησον, παρέχων τοῖς αἰτοῦσι τὴν ἴασιν, καὶ τοῖς ἐκ πύθου ἀσπαζομένοις τὴν σεβασμιον κάραν σου. Ῥύου δὲ ταύτην, ταῖς ἀλήκτοις πρεσβείαις σου, καὶ τὴν νῆσον πᾶσαν, ἐκ λοιμοῦ, λιμοῦ, ἀκρίδος, καὶ χαλάζης, καὶ πάσης ἐπερχομένης διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν κακώσεως, ὡς παρῆρσιαν κεκτημένος πρὸς Θεόν, τὸν σε ἡμῖν ἐπιβραβεύσαντα.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Εἴν ἄντρῳ παρῆκῃσας, ἀσκητικῶς καθαιρόμενος, καὶ Θεῷ συγγινόμενος, νοδὸς τελειότητι. Ὅθεν ὑπεδέξω χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν τοῦ πνεύματος, Σοφέ, τὰ τῶν ἀνθρώπων λύειν νοσήματα. Διό σε μακαρίζομεν, καὶ τῶν λειψάνων τὴν εὐρεσιν, τὴν σεπτὴν καὶ σωτήριον, ἐορτάζομεν σήμερον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Ηκόνις τοῦ σώματος, μύρον εὐῶδες πηγάζουσα, τὰ δυσώδη παθήματα, διώκει, ἀοίδιμε. Καὶ γὰρ εὐωδία, Χριστοῦ ἀνεδείχθης, καὶ ἐν τῷ βίῳ περιῶν, καὶ μετὰ τέλος, μάκαρ Νεόφυτε. Διό σου τὴν πανέορτον, καὶ θαυμαστὴν καὶ σωτήριον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, τῶν Ὁσίων, ὁμόσκηνε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σ ὦμα τὸ δυσήνιον, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, τὴν ψυχὴν, γενναιότατε, λαμπρύνας ταῖς χάρισι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως θεόθεν καὶ ἐδομήσω ἱερόν, ναὸν τοῦ σώματος θεοῦ Πνεύματος. Διὸ σε ἀμειβόμενος, ὁ πλουτοδότης ἐκόσμησε, τὴν σεπτὴν τῶν λειψάνων σου, θήκην λύειν νοσήματα.

Δόξα... ᾠχος πλ. δ'.

Κυπριανοῦ ἀρχιμανδρίτου.

Τ ὦν γενναίων ἐπὶ γῆς κατορθωμάτων σου, ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας. Τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἄμετρον σου ταπεινώσιν, τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε; Τὸ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐγκαρτερεῖν, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν πάντας τοὺς ὑπὸ σέ θεοπρεπῶς ἐδίδαξας. Τὴν δὲ ἀκτημοσύνην, τοῦ μονήρους βίου κανόνα ἀπαράτρεπτον ἐντάξας, ἀγγελικῶς ἐν γῆ πολιτεύεσθαι ἐπαίδευσας, Νεόφυτε, Ἐγκλείστρας προστάτα καὶ ποιμὴν. Διὸ τὸν ἀμαράντινον ἐδέξω στέφανον, παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ, μὴ διαλείψης οὖν πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παρέχειν τὰς αἰτήσεις, τῶν πιστῶς σου προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. ᾠχος ὁ αὐτός.

Δ ἔσποινα, πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος α'.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τ ὦν Λευκάρων τὸ κλέος, καὶ Κυπρίων τὸ καύχημα, μονῆς Ἐγκλείστρας πολιοῦχε, θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν Νεόφυτε· νηστεία, ἀγρυνία, προσευχῆ, καὶ ἔγκλειστος ἐν ἄνθρωπῳ καρτερῶν, θείαν χάριν ἐκομίσω, ἦν πιστοῖς, νῦν παρέχει θήκη λειψάνων σου. Δόξα τῷ ταύτην βραβεύσαντι ἡμῖν· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι δόξα τῷ χορηγοῦντι, διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τ οῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε, τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Π ροσέλθωμεν, πιστοί, τῶν λειψάνων τῇ θήκῃ, τοῦ θεοῦ καὶ κλεινοῦ, καὶ στερόρου Νεοφύτου, καὶ πόθῳ προσπτυσσόμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· δεῦρο, ἄγιε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἐλευθέρωσον, τοὺς σέ τιμῶντας ἀξίως καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Π ροστάτιν πρὸς Θεόν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν, σεμνή, τῷ ἀγίῳ ναῷ σου, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρὰ σοῦ, Ἀειπάρθε· ρῦσαι οὖν ἡμᾶς, τῆς τῶν δαιμόνων κακίας, καὶ ἐξάρπασον, ἐκ καταδίκης φρικώδους, τοὺς σέ μακαρίζοντας.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος γ'.

Θείας πίστεως ὁμολογία.

Χ αῖρει ἔχουσα, νῦν ἡ Ἐγκλείστρα, θείαν λάρνακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρῦσαν πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας ἐκ

θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένῃ.

Τὴν τιμίαν εὕρεσιν τοῦ σοῦ λειψάνου, ἱερὲ Νεόφυτε, τιμῶμεν πάντες εὐλαβῶς, καὶ ἀγαλλόμενοι κρίζομεν· Χαίροις, ἀπάντων Ὁσίων ὁμόσκηνε.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ ἡ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (τ' 37-α' 1).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος... (Ζῆτει τῷ Σαββάτῳ Ζ' ἑβδομάδος Ματθαίου).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον.

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Οἱ Κανόνες, Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου· οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ψυχοφθόρου ρῦσαί με, παμμάκαρ, λύπης. Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Ὑμνογράφου· διασκευὴ Κυπριανοῦ ἀρχιμανδρίτου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Ψυχοφθόρου λύπης με ταῖς σαῖς, ρῦσαι παρακλήσεσιν, ἐκδυσωπῶν τὸν ἀγαθὸν Θεὸν ἡμῶν, πένθος μοι χαρμόσυνον, νῦν δωρήσασθαι, καὶ τελείαν κατάνυξιν, ὅπως τὴν ἐκεῖθεν εὐροίμι παράκλησιν, Νεόφυτε.

Υψωθεὶς ταῖς θείαις ἀρεταῖς, στῦλος ἐχηρήματις, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς ἀκλόνητος, θεόφρον Νεόφυτε· ἀλλὰ δέομαι πειρασμοῖς με κυκλούμενον, σοῦ ταῖς μεσιτεῖαις, τήρησον, παμμάκαρ, ἀπερίτρεπτον.

Χερσωθεῖσαν, Πάτερ, τὴν ἐμήν, πάθεισιν διάνοιαν, ἀρδευτικαῖς εὐχῶν σου ἐπιδόσεσιν, καρποφόρον ποίησον, καὶ μελλούσης με κωνωνὸν τρυφῆς δέομαι, δεῖξον ἐντρυφῶντα, πιστεῖ τοῖς ἐπαίνοις σου, Νεόφυτε.

Θεοτοκίον.

Ο τὸ εἶναι πᾶσι παρασχών, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε, τῆς πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, ὁμοιώσεως· ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, ἀνομίαις με περιπίπτοντα πάθεισιν, νῦν ἐξομοιωσά, τοῖς μετανοοῦσιν ἀληθέστατα.

Ῥδὴ γ'.

Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον.

Φυτευθεὶς ὡσπερ δένδρον, κρημνῶ ἀβάτω, Ὅσιε, καρποὺς ωραίους ἤνεγκας, ἐναρέτων καὶ θείων πράξεων, εὐωδίαν θαυμάτων ἀναπέμποντας.

Θανάτωσον τὴν ζῶσάν μου, ἀμαρτίαν δέομαι, σαῖς προσευχαῖς, Νεόφυτε, ζωηφόροις, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, κοινωνὸν δυσωπῶσε, Πάτερ, ποιήσον.

Ο κόσμον ταῖς φαιδρότησιν, τῶν θαυμάτων Ὅσιε, κατακοσμήσας κόσμῳ με, ἐναρέτων κόσμησον πράξεων, ἐμπαθοῦς ἀκοσμίας ἐξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ρύόμενος ἐπέφανεν, τοῖς ἀνθρώποις, Πάναγνε, ἐκ σοῦ Χριστὸς ὁ Κύριος· ὃν δυσώπει, πάσης με ρύσασθαι, χαλεπῆς ἀμαρτίας καὶ κολάσεως.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ησεπτῆ σου σήμερον, ἡμᾶς συνήθροισε μνήμη, ἐν τῇ θεῖα λάρνακι, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων· πάντες οὖν, οἱ προσιόντες καὶ προσκυνοῦντες, ἅπασαν, δαιμόνων βλάβην ἀποσοβοῦνται, καὶ ποικίλων νοσημάτων, λυτροῦνται τάχος, μάκαρ Νεόφυτε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὰς ἀχράντους χειράς σου, Παρθενομήτορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σέ, καὶ εὐσεβῶς ἀνακράζοντας· Χαῖρε, Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ῥδὴ δ'.

Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ορώμενος, ἐκαρτέρεις ἐν σπέῳ, σαθρότατον, χειρῶν σου ἐπάρσεσιν· Πάτερ, ἐπάρσεις τοῦ ὄφους, τρέπων κραταιότατα, ἐν ταπεινώσει καρδίας, ἀξιάγαστε.

Υπήνεγκας, βαρυτάτου λίθου τὸν ὄλεθρον· διό με καυσούμενον, τῇ ἀμαρτίᾳ, Νεόφυτε, θεΐαις ἐπομβρήσεσι, τῶν εὐπροσδέκτων εὐχῶν σου, Πάτερ, δρόσισον.

Ραθύμως μου, τὴν ζωὴν διανύοντα πρόθυμον, εὐχαῖς σου ἀπέργασαι· Πάτερ, αἰεὶ διεγείρων με, πᾶσαν πρὸς ἐκπλήρωσιν, τῶν θεϊκῶν προσταγμάτων, ἰκετεύω σε.

Υμνήσωμεν, τὸν ἀκλόνητον στῦλον Νεόφυτον, καὶ τούτου τῇ λάρνακι, ὡς κιβωτὸν ἀγιάσματος, πίστει προσπελάσωμεν, ἀπαρυόμενοι χάριν τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Συνώθησεν, πρὸς παντοίαν ἐχθρὸς με παράβασιν· βοήθει μοι, Δέσποινα, καὶ τῆς αὐτοῦ με κακώσεως, λύτρωσαι πρὸς τρίβους με, δικαιοσύνης ἐνθέως, ἐμβιβάζουσα.

Ῥδὴ ε'.

Μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γέγονας.

Αγίου ναός, θεοφόρε, Πνεύματος γενόμενος, ληστῶν χρηματίσαντα, σπήλαιον δολίαις παραβάσεσιν· τῆς Ἀγίας με οἶκον, Τριάδος, Πάτερ, ποιήσον.

Ιστᾶ κατ' ἐμοῦ, ὁ ἐχθρὸς παγίδας ἐνεδρεῦσαι με, δολίως βουλόμενος· τούτου με τῆς βλάβης σῶον τήρησον, ἰκεσίαις σου, μάκαρ, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην, Ὅσιε.

Μυρίζει τὰ σά, θεοφόρε, λείψανα, ὄσμη γὰρ ζωῆς, πιστοῖς ἐχρημάτισας· ὅθεν δυσωπῶσε τῆς καρδίας μου, τὰ δυσώδη τελείως, Παμμάκαρ, πάθη μείωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰν ὥρᾳ φρικτῇ, ὀπηνίκα μέλλω φόβῳ κρίνεσθαι, ὁ μόνος κατάκριτος· πρόστηθι καὶ ῥῦσαί με κολάσεως, τὸν πολλά, Θεοτόκε, ἀφρόνως πλημμελήσαντα.

Ῥοδὴ ς'.**Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.**

Παντουργῶ σθένει Πνεύματος, Ὅσιε, τὰ τῆς πονηρίας ὑπέταξας πνεύματα· ὧν τῆς κακίας ῥῦσαί με, τὸν προστάτην σε μέγαν πλουτήσαντα.

Αἰκλονήτως ιστάμενος, Ὅσιε, ἅπαν τῶν δαιμόνων τὸ στῖφος ἐκλόνησας· ὑφ' ὧν με νῦν κλονούμενον, ἀπερίτρεπτον, Πάτερ, συντήρησον.

Μισοκάλων πληθὺν ἀπερῥάπισας, τῇ δεξιᾷ ἦν πιστῶς ἀσπαζόμενοι, χειρὶ καὶ νῦν σκεπόμεθα, τοῦ ἐν σοὶ κατοικήσαντος Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Μητρικῇ παρρησίᾳ σου, Πάναγνε, πρέσβευε σωθῆναί με τὸν ἀπολλύμενον, ταῖς ἀθεμίτοις πράξεσιν, καὶ ἀφρόνως Θεοῦ μακρυνόμενον.

Κοντάκιον.**Ἦχος δ'.****Ἐπεφάνης σήμερον.**

Τοῦ τιμίου σκήνους σου, νῦν τῇ εὐρέσει, ἱερὲ Νεόφυτε, Κυπρίων δῆμός σοι σεπτῶς, κραυγάζει ἀγαλλιώμενος· Χαίροις, Ἐγκλείστρας καὶ Κύπρου τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Πεφυτευμένος ἐν αὐλαῖς, Παμμάκαρ, τοῦ Κυρίου, ἐξήνησας τοῖς πᾶσι, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, τοῖς πελάζουσι πιστῶς σοῦ τῇ θείᾳ θήκῃ, καὶ ἐκ ταύτης δασιλῶς λαμβάνουσιν ἰάματα· διὸ κάμοῦ τὴν νόσον αἰτοῦντός σου

παῦσον, καὶ τὸν πόνον ἀποδίωξον εὐχαῖς σου. Καὶ ποιμνην δὲ σὴν ἐξ ἐναντίων καὶ παντοίων δυσχερῶν, ἀπήμονα ταύτην διαφύλαττε, λιταῖς ταῖς πρὸς τὸ θεῖον· σὲ γὰρ εὐσεβῶς ὑμνοῦσα ἀνακραυγάζει· Χαίροις, Ἐγκλείστρας καὶ Κύπρου τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ' , Ἡ Εὐρεσις τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου.

Στίχοι.

Κινοῦσί σου, Νεόφυτε, πιστοὶ τὴν κόνιν, Δηλοῦντες, ὡς ζῆς ἐξαμείβων καὶ τόπους.

Νεοφύτου ἀμφὶ εἰκοστῇ νεκρὸν ὀγδόη μεταθῆκαν.

Οἰ ἀξιομίμητος βίος, ἀδελφοί, καὶ ἡ θεάρεστος πολιτεία τῶν θείων ἀνδρῶν, οἵτινες ἔλαμψαν δι' ἀσκήσεως εἰς τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς, κατὰ καιροὺς ἐν τῷ κόσμῳ, οὐ μόνον πάλαι τοῖς εὐσεβέσιν ὑπόδειγμα καθίστατο, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς παρόντας, ἐπειδὴν ἡ ἐνάρετος ζωὴ αὐτῶν, ἀναγινωσκομένη φανεροῦται καὶ κηρύττεται εἰς τὰς τῶν ὀρθοδόξων ὁμηγύρεις, οὐ μικρὰν τὴν μίμησιν προξενεῖ καὶ ὠφέλειαν εἰς τὰς αὐτῶν ψυχὰς· καὶ γὰρ, τί ἄλλο εὐρίσκομεν ἐνεργούμενον καθ' ὅλον τὸν δρόμον τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἰ μὴ νηστείας, χαμεινίας καὶ ταλαιπωρίας τῆς σαρκός, ἃς ὑπέμενον ὑπὲρ τῆς Κυρίου ἀγάπης, στάσεις ὀλονυκτίους, ἀγρυπνίας ἀκαταπαύστους, ἐγκράτειαν, ταπεινώσιν ἄμετρον, ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ δεήσεις πρὸς ἐξίλασμον τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς; Τούτων γὰρ πᾶν κατόρθωμα ἀρετῆς, καίτοι ἐκπλήττει τινὰς πεπωρωμένας καρδίας, καὶ ὀκνηρὰς εἰς τὰ καλὰ ἔργα, ὥστε ἀδυνάτως ἔχειν ἓνα τῶν μικροτέρων κατορθῶσαι, ἀλλὰ τὰς φιλοθέους ψυχὰς καὶ τὸν Θεὸν ἀγαπώσας, ἀναγκάζει περισσότερο, καὶ ἐρεθίζει αὐτὰς πρὸς τὴν μίμησιν καὶ ὡς μαγνίτης ἔλκει τὰς ἐναρέτους ψυχὰς, εἰς τὴν διηνεκῆ ἐντήρησιν τῶν θείων ἐντολῶν, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν παρακινεῖ τῶν τοῦ κόσμου ματαιοτήτων καὶ τῶν τοῦ διαβόλου παγίδων. Καὶ τάχα ἂν τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ὑστερούμεθα παραδειγμάτων τῶν ὀδηγούντων ἡμᾶς εἰς ὁδὸν σωτηριώδη τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ὅποια τάχα εἶναι ἱκανὰ προτρέψαι εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ κωλύσαι ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς πράξεως τῶν κακῶν ἔργων; Καὶ γὰρ ὀρῶμεν σαφέστατα, ὡς τοὺς εἰς Θεὸν

εὐαρεστήσαντας, καὶ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ πληρωτὰς ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ ὀφθέντας, οὐ μόνον τῆς Οὐρανίου κατηξίωσε μακαριότητος, καὶ ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ τὰ πνεύματα αὐτῶν κατέταξεν, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐπὶ γῆς ἐδόξασε, τῇ χάριτι καὶ ἐνεργείᾳ, τῶν καθ' ἐκάστην ἐκτελουμένων διὰ τῶν θείων αὐτῶν Λειψάνων, θαυμασίων τελεσιουργημάτων.

Ἴδου δὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸ κάτοπτρον πασῶν τῶν ἀρετῶν, καὶ τῆς ἀσκήσεως τὸ ὑπόδειγμα, τὸν Ἐγκλειστον Νεόφυτον, ὃς διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἦν εἶχεν ἀγάπην, καταλιπὼν πατρίδα, γονεῖς, καὶ πᾶσαν τοῦ κόσμου ἡδυπάθειαν, ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας ἠξιώθη τὰ νῦν τῆς θείας χάριτος, ὥστε ἐν γῆ τὸ πάνσεπτον αὐτοῦ Λείψανον ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν προσκυνεῖσθαι, καὶ ἰάσεις παρέχειν τοῖς μετὰ πίστεως αὐτὸ ἀσπαζομένοις, ὅπερ κεκρυμμένον ὄν, ἐπέκεινα τῶν πεντακοσίων πενήκοντα χρόνων, ἤδη πεφανέρωται, ἐν τῇ συστάσει, ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ζωῆς μονῆ Ἐγκλειστρα καὶ ἐπονομασθείσης, διὰ τὸ ἐγκλειστῶς αὐτὸν πλείω τῶν πενήκοντα χρόνων βαστάσαι ἐν τῷ πλησιότατῳ σπηλαίῳ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον διελθόντα. Κατὰ γὰρ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν πενηκοστὸν ἔτος τῆς θείας σαρκώσεως, τὸν τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου Θρόνον, τοῦ Σοφωτάτου καὶ ἀοιδίμου Φιλοθέου, τοῦ ἐκ Σολέας, τῆς νήσου ταύτης, κοσμοῦντος καὶ διέποντος, τις τῶν πατέρων τῆς μονῆς, ὡς λέγεται, πάθη φιλοχρηματίας νικώμενος καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρα λεγομένη Ἐγκλειστρα ἐλθὼν, ἔνθα τὸ σπηλαίον ἦν τὸ κατὰ τὸ μέσον τοῦ κρημνοῦ, ὅπερ εἰς ναὸν ἐγκαινίσθη, ὡς φησὶν ὁ Ὅσιος ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ, προτοῦ οἰκοδομῆσαι τὴν κατωτέραν μονήν, ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, περιειργάζετο τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ σπηλαίου. Ὁρῶν δέ τι κτίσμα (ὅπερ ἦν ὁ τάφος τοῦ Ὀσίου) ἔγνω θησαυρὸν εἶναι ἐγκεκρυμμένον ἔνδον τοῦ κτίσματος, καὶ κατ' ἐκείνην μὲν τὴν ὥραν κατελθὼν, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν, περὶ τῆς διορύξεως τοῦ μνημείου, ἕως οὗ τὸν καιρὸν εὗρεν ἀρμόδιον. Τῶν λοιπῶν Πατέρων, τινῶν μὲν διατριβόντων εἰς τὰς διακονίας τῆς μονῆς, τινῶν δὲ ἐν ἄλλοι καταγινομένων, αὐτὸς ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐλθὼν ἐν τῷ σπηλαίῳ, διὰ σιδηρῶν ἐργαλείων ἤρξατο κατασκάπτειν τὸν τάφον. Οὐδοπωσοῦν ἐννοῶν, ὡς ἐκεῖνος ὁ τάφος τοῦ Ὀσίου ἦν, ὅστις ἐκ τῆς πολλῆς τοῦ χρόνου παριπεύσεως ἦν ἀγνοούμενος, ὡς εἰπεῖν, καὶ οὐ μόνον ἀμφίβολος, ἀλλὰ καὶ πάντῃ ἀδύνατον ἐδόκει εἶναι ἔτι τὸ τοῦ Ὀσίου Λείψανον ἐν αὐτῷ. Ὡς ἐν τῇ ἀλώσει τῆς νήσου, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, οἱ καλλωπισμοὶ αὐτῆς κατηναλώθησαν, φιλοχρηματία, καὶ οὗτοι νικώμενοι ἄλλως τε καὶ ὑπὸ μίσους, ὅπερ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἔφερον, καὶ κατὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῖς σεβασμάτων, τάφους τε καὶ κτίσματα ἐξ ὀλοκλήρου κατέσκαψαν, καὶ ἠφάνι-

σαν, ἐν ἐκείνοις τοῖς δυστυχεστάτοις καιροῖς, ἀλλ' ἡ θεία δύναμις καλύψασα τοῦτον, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἐφύλαξεν ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τῆς λυσσώδους ὀργῆς τῶν ἀσεβῶν. Μὴ δυνάμενος δὲ ὁ μοναχὸς τὸν ἄνωθεν τοῦ τάφου λίθον, βαρύτατον ὄντα, καὶ ὑπερμεγέθη κινήσαι, πλήττων πολλακίς τῇ σκαπάνῃ, μετὰ μόχθου πολλοῦ συνθλά αὐτόν, καὶ συντριβεί κατὰ τὸ μέσον. Πρὶν δὲ γνῶναί τι, ὅ,τι ἦν ἔνδον τοῦ συνθλασθέντος τούτου, ὑπὸ θείας δυνάμεως σκοτισθείς, ἴσως διὰ τὴν τόλμαν αὐτοῦ, πίπτει κατὰ γῆς ὡσεὶ νεκρὸς, οὐδόλως αἰσθανόμενος, οὐδ' ἐν τοῖς ζῶσιν εἶναι λογιζόμενος, ὡς αὐτὸς παρρησία πολλοῖς ἔπειτα διηγῆσατο. Ἰκανῆς δὲ ὥρας παρελθούσης, συνελθὼν εἰς ἑαυτόν, νυκτὸς οὔσης βαθείας, κατέβη τοῦ σπηλαίου μετὰ τρόμου. Τὸ πρῶτ' οὖν ἐξωμολογήθη τῷ ἡγουμένῳ ὅσα ἔπραξε, καὶ διὰ ταῦτα ὅσα ἔπαθεν, ἔνεκα τοῦ τολμήματος τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ὅθεν ἐλθὼν ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν Πατέρων, ἐν τῷ διορυχθέντι τάφῳ, εὗρίσκει ἔνδον τοῦ τάφου θήκην ἐκ ξύλων, ἄσηπτον ἔτι καὶ ἀβλαβῆ, εἰς μῆκος ἀνθρώπου, ἦν καὶ ἀνεώξας (ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς) ὀρᾷ τὸ τοῦ Ὀσίου Λείψανον, ἔτι μετὰ τῆς ἐπιδερμίδος, περιεζωσμένον μετὰ ἀλύσεων, ὧν ἔφερε κατὰσάρκα ὁ μακάριος ἐπὶ ζωῆς, τῶν ῥακίων ἐνταφίων μόνον φθαρέντων, εὐωδίαν ἄρρητον ἀναπέμπον.

Καὶ δὴ εὐθέως ἀποστείλας, ἀνήγγειλε τῷ προειρημένῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τὴν εὑρεσιν τοῦ Θείου Λειψάνου (ἣτις συνέβη κατὰ τὴν εικοστὴν ὀγδόην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός), οὗτινος τῇ προτροπῇ ἀπεστάλη ὁ ἐν μακαρία τῇ λήξει γεγωνῶς ἱεροκῆρυξ Ἐφραίμ, ἐν Κύπρῳ τότε, πρὸ τῆς Πατριαρχεύσεως αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, τὸ τῆς διδασκαλίας ἐπάγγελμα εὐαγγελικῶς τε καὶ εὐκλεῶς ἐκπληρῶν, μετὰ τοῦ τότε μὲν Ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Παϊσίου, ἡμετέρου γέροντος καὶ συμπατριώτου, διαδόχου δὲ ἔπειτα τοῦ Κυρίου Φιλοθέου, σὺν οἷς, ἐκ θείας τινὸς μοίρας, καὶ ὁ ταπεινὸς συγγραφεύς, συνοδίτης γενόμενος, ἠξιώθη προσκυνῆσαι τὸν ὄντως ἀληθῆ τοῦτον νέον θησαυρὸν, ἔτι ἄψαυστον ὄντα. Ὅπερ μετὰ λιτανειῶν καὶ δεήσεων, ἀπὸ τῆς θήκης μεταθέσαντες εὐλαβῶς, ἐν τινὶ κιβωτίῳ ἄρτι κατασκευασθέντι, ἠσφαλίσαντο κατασφραγίσαντες αὐτό, ἵνα μὴ ὑπὸ εὐλαβείας, τοῖς πολλοῖς γένηται διανομή. Καὶ καταγαγόντες ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, ἔθεσαν ἐντίμως ἐν τῇ κατωτέρᾳ μονῇ Ἐγκλειστρα, φυλαττόμενον μέχρι τῆς σήμερον ἀσφαλῶς, καὶ μετ' εὐλαβείας ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων.

Πᾶσι δὲ τοῖς μετὰ πίστεως πλησιάζουσι τῇ θείᾳ ταύτῃ σορῷ, ἀναμφιβόλως παρέχεται θεραπεία νοσημάτων ἀνιάτων, καθὼς καὶ τινες ἐκ διαφόρων παθῶν ἀπηλλάγησαν, τῷ ἁγιασμῷ καὶ τῇ ἐπικλήσει τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Οὕτω γὰρ δοξάζει Θεὸς τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ ἀποδίδει τὸν μισθὸν τῶν θεραπόντων αὐτοῦ ἑκατονταπλασίονα. Χρέος οὖν

ἔχομεν, οὐχ ὡς μόνον τῷ Θεῷ δουλεύσαντα, καὶ χαρίτων παρ' αὐτοῦ ἀξιοθέντα τὴν μνήμην αὐτοῦ ἑορτάζειν, ἀλλὰ καὶ ὡς καύχημα τῆς ἡμετέρας πατρίδος, καὶ ἐν αὐτῇ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως διανύσαντα, πανηγυρίζειν τὴν ἀνακομιδὴν αὐτοῦ ὀφείλομεν, καὶ ἀργίαν ἐπιτελεῖν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς αὐτοῦ εὐρέσεως.

Ἴδου λοιπόν, ὧ φιλέορτοι ἀκροαταί, ὁποῖον τὸ τέλος, καὶ ὁ καρπός, τοῖς Θεῷ εὐαρέστως δουλεύσασι, ἐν ταύτῃ τῇ πολυκυμάντῳ καὶ ματαίᾳ ζωῇ, οἵτινες γνόντες τοῦ κόσμου τὸ ἄστατον, τοῦ βίου τὸ πλήρες φροντίδων καὶ θορύβων, καὶ μόνον τὸ ἄκρον ἐφετὸν καὶ αἰώνιον ποθήσαντες, τὸν Θεόν, ἀπέλαβον τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Ὅθεν ἡμεῖς ἔχοντες τὴν ζωὴν αὐτῶν παράδειγμα, μὴ γινώμεθα τοσοῦτον ἀμελεῖς καὶ ῥάθυμοι εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν θεῶν ἐντολῶν· καὶ ἐν προφάσει κακίας λέγομεν ὡς ἀδύνατον ἐστὶ τούτους μιμηθῆναι τανῦν. Οὐ γὰρ δεῖ πάντας ἀσκητὰς καὶ μάρτυρας γενέσθαι, οὐδὲ ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἐξ ἐκάστου ζητεῖ δι' ἀσκήσεως τελειωθῆναι ἢ διὰ μαρτυρίου καὶ οὕτως τὴν ἄνω μακαριότητα χαρίσεται μὴ γένοιτο, ἀλλὰ μιμησώμεθα αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀποφυγὴν, κατὰ τὴν ὑπομονὴν εἰς τὰς θλίψεις τοῦ παρόντος κόσμου, εἰς τὴν τοῦ πλησίον ἀγάπην, κατὰ τὸν ἔλεον. Τελευταῖον ζηλώσωμεν αὐτούς, κατὰ τὸν θεῖον φόβον, ὃν εἶχον ἀενάως πρὸς τὸν Θεόν· τοῦτον καὶ γὰρ ἕκαστος ἔχοντες ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀναμφιβόλως βαδίζειν ἔξομεν ὀρθῶς, πρὸς τὰ ἴχνη τῶν δικαίων, καὶ ὀσίων, καὶ τῆς τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως τύχομεν. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ πρέπει δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'.

Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Α γίως τὸν βίον σου, διατελέσας, ἀγίων λαμπρότησιν, Παμμάκαρ, κατεσκηνώσας· διὸ καθαγιάσον, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, πάθεισιν ὑπάρχουσιν πολλοῖς, ἐναγεστάτην καὶ κινδυνεύουσαν.

Κ ρημνῷ ἐκαρτέρησας, ἔνδοθεν ἄντρον, ἐν ἔτεσι πλείοσιν, εὐχόμενος, Νεόφυτε· διὸ με πηγνύμενον, ταῖς παραβάσεσι, θέρμη τῆς πρεσβείας σου, βοῶν· παμμάκαρ, θάλψον καὶ περιποίησον.

Α ἰσαι πρὸς τὸν Κύριον, θεῖαι πορεῖαι, ἐν Πνεύματι, Ὅσιε, ἀεὶ κατευθυνόμενοι, ὁδὸς ἐχημάτισαν, πρὸς σωτηρίαν πολλοῖς, ἐναπομειώσασαι ἐχθρῶν, τὰς ψυχοφθόρους πορείας χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ρ ὀμοφαία με, Πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας, πληγέντα ἰάτρευσον· τῇ λόγῃ καὶ τῷ αἵματι, Χριστοῦ τοῦ σκηνώσαντος, ἐν ταῖς λαγόσι σου, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν βροτῶν, ἐργασαμένου δι' ἀγαθότητα.

Ῥδὴ η'.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Λ ὕσον δεσμῶν με πονηρῶν, ὁ δεσμεύσας τὸν ἐχθρόν, δεσμοῖς ἀλύτοις, τῶν μεγίστων σου πόνων, καὶ βηματίζειν ὀρθῶς, ταῖς τρίβοις, Πάτερ, κατευόδωσον, τοῦ Ἐπιφανέντος, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Υ ψωσόν σου τὴν δεξιάν, πρὸς Πατρός τὴν δεξιάν, καὶ δίδου χεῖρα, βοηθείας κειμένους, βόθρῳ παντοίων κακῶν, θεράπον τοῦ Θεοῦ Νεόφυτε, τοῖς πρὸς σὲ καρδίας, ἐκτείνουσι καὶ χεῖρας.

Π ὄνοις παντοίοις ἐνεγκῶν, πρὸς τὴν ἄπονον ζωὴν, μετῆλθες χαίρων, ψυχικῶν οὖν με πόνων, καὶ ὀδυνῶν τῆς σαρκός, καὶ πάσης βλάβης ἀπολύτρωσαι, μέγιστε προστάτα, τῶν καταπονουμένων.

Τριαδικόν.

Η ὑπερούσιος Μονάς, χαρακτῆρσιν ἐν τρισίν, διαιρουμένη, ἀδιαίρετος μένει Πατῆρ, Υἱός, γὰρ ἐστίν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σύνθρονον· μία βασιλεία καὶ φύσις καὶ οὐσία.

Θεοτοκίον.

Σ οῦ τὴν νηδὺν καθυποδύς, ὁ καθήμενος, Ἄγνη, κόλποις πατρώοις, καὶ κρατῶν πᾶσαν κτίσιν, χερσὶν κρατεῖται ταῖς σαῖς· ἐξαίρων, χειρὸς τὸ ἀνθρώπινον, τοῦ ἀνθρωποκτόνου καὶ πονηροῦ Βελίαρ.

Ῥδὴ θ'.

Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδέιν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, ὀφθαλμὸς ἃ οὐκ εἶδεν, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε· Τούτῳ γὰρ τῷ ἔρωτι, Πάτερ, περισχεθεὶς, χαίρων τοὺς μεγίστους πόνους ἐκαρτέρησας, πλείστοις ἔτεσιν, Νεόφυτε.

Ωράθης ἐν ἔτεσιν, ἐν ἄντρῳ διαιτώμενος, ἔνθα πάθη καθεῖλες, σάρκα ἐνέκρωσας· ὅθεν ἰκετεύω σε, Πάτερ, τὰ πονηρά, καὶ χρόνια πάθη, ψυχῆς μου ἐξάλειψον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Στενήν, τεθλιμμένην τε, ὀδεύσας τρίβον, Ὅσιε, Παραδείσου πρὸς πλάτος, χαίρων κατήντησας· τῆς στενοχωρούσης με λύπης, ὅθεν βοῶ· λύτρωσαι, παμμάκαρ, πλάτυνον ἐν θλίψει με, τὸν πιστῶς σε λιτανεύοντα.

Ηχείρ σου γενέσθω μοι, χειραγωγία, Ὅσιε, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, περιφρουροῦσά με, πάσης ἐξ ἀδίκου παλάμης, ὅπως ἐχθροῖς, ἀχειρωτος μένων, ὡς μέγαν προστάτην μου, μακαρίζω σε, Νεόφυτε.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Δέσποινα, κεκακωμένην πάθεισιν, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, ὄλην ἀγάθυνον, ἢ τὸν Ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ θελητήν, ὄντα τοῦ ἐλέους, καὶ σῶσόν με δέομαι, ἐκτενῶς σὲ μεγαλύνοντα.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αἰγῶνας ὑπὲρ ἄνθρωπον, μετῆλθες, πάτερ Ὅσιε, τῆ τοῦ Χριστοῦ δυναστεία· ἔτεσι πλείστοις ἐν σπέῳ, ἔνδοθεν διαιτώμενος, λιμῶ, σοφὲ Νεόφυτε, δίψει τε πιεζόμενος, καὶ νῦν τὸ ἔσχατον, μάκαρ, τῶν ὀρεκτῶν πάντων εὔρες.

Ἔτερον Ἐξαποστειλάριον.

Ὅμοιον.

Τοὺς πόθῳ ἐορτάζοντας, νῦν τὴν φαιδρὰν ἐπάνοδον, τοῦ σοῦ τιμίου λειψάνου, Νεόφυτε θεοφόρε, λύτρωσαι πάσης θλίψεως, καὶ βλάβης τοῦ ἀλάστορος, καὶ δυσχερῶν ἀπάλλαξον, κακώσεως καὶ κινδύνων, καὶ πτώσεως ψυχοφθόρου.

Θεοτοκίον.

Αῤῥήτως ἀπεκύησας, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, καὶ θαῦμα ὄντως φρικῶδες, πῶς μετὰ τόκον παρθένος, παναληθῶς διέμεινας, ὡς πρὸ τόκου ἄφθορος· διὸ κυρίως, Ἄχραντε, σὲ Θεοτόκον φρονοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Κύπρος Χριστοῦ εὐωδία, τέρπου καὶ νῦν τῆ σορῶ, τοῦ θείου Νεοφύτου, ὡς τῷ μύστη Βαρνάβα, Σπυρίδωνι τῷ πράῳ, καὶ τοῖς κλεινοῖς, Ἡρακλειδίῳ καὶ Μνάσωνι, Ἐπιφανίῳ, Ἐλεήμονι τὰ τερπνά, ῥόδα γὰρ ἐκ σοῦ ἐξήνησαν.

Ιἄσεων ὧν πηγάζει, ἐξ ἀκενώτου πηγῆς, σὴ πλουτισθεῖσα λάρναξ, τοῖς θερμῶς προσιοῦσι, δωρεῖται τὰς αἰτήσεις· ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, τοὺς τὴν ἐπάνοδον ψάλλοντας, μὴ διαλείψης τῆς Ἄγαρ τῶν ἀλγεινῶν, ἐξαιρούμενος, πρεσβείᾳ θερμῆ.

Νόσων παντοίων με φρούρει, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ Μητρὸς τῆς πανάγνου, ῥῶσιν δὲ τοῦ πράττειν τὸ ἀγαθόν, τοῦ Κυρίου καὶ τέλειον· καὶ ἐπαξίως ὑμνεῖν σου δὸς τὴν σορόν, καὶ ἐν ᾧρα δίκης πρόστηθι.

Τὴν σὴν πανέντιμον κάραν, κατασπαζόμεθα, ἦν ὁ Χριστὸς ἀμείβων, θαυμαστῇ εὐωδίᾳ, πεπλήρωκε δεικνύων, ἡμῖν τοῖς πιστοῖς, ὡς τοὺς εὐαρεστήσαντας, αὐτοῦ τῷ φόβῳ δοξάζει, κἂν ἐν τῇ γῆ· ὃν δυσώπει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Κυπριανοῦ ἀρχιμανδρίτου.

Πιστῶς πανηγυρίσωμεν τῶν Χριστωνύμων οἱ φιλέορτοι δῆμοι ἄσματος, ὡς ἄνθεσι, πνευματικοῖς, τὴν θαυμαστοβλύζουσαν μυροθήκη τῶν Λεψάνων, τοῦ θείου Πατρὸς καταστέψωμεν. Οὗτος γὰρ ὁ πολύχους ἐν ἀρεταῖς, ἀπὸ Ὁρέων Λευκοθέων, κλάδος ἀναβλαστήσας εὐθαλής, ἐν τῇ τῆς Ἐγκλείστρας ὑπωρείᾳ, τὴν ψυχὴν ἐνεκεντρίσθη τῷ ἔρωτι τοῦ ἀκροτάτου τῶν ἐφετῶν. Καὶ ὡς ἀπὸ καλλιελαίου ἐν καιρῷ, τοὺς ἐκ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀσκήσεως καρπούς, τῶν ἐνθέων κατορθωμάτων ἀποφέρων, τῇ οὐρανίῳ ἀποθήκῃ τῶν δικαίων συγκομίσας ἀπέθετο. Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν ταμιούχος, ἀντικαταρδεύων ταῖς οὐρανίαις τῶν χαρίτων ἐπιρροαῖς, τὰ τοὺς καρπούς ἀποφέροντα στελέχη, θεῖα λείψανα τῇ τῶν θαυμάτων ἀντιδόσει, ἀφθόνως ἐπλούτισε. Οὕτω γὰρ ὁ οὐράνιος Γεωργὸς τοῖς ἐναρέτως παγκαρποῦσι τῷ θελήματι αὐτοῦ, δικαίως ἀντιπαρέχει τὰς ἀμοιβάς. Ἄλλ', ὃ Πατέρων ἀγλαΐσμα, καὶ τῆς ἀσκήσεως ὁ κανὼν, τῇ εὐπροσδέκτῳ σου πρὸς Θεὸν ἰκεσίᾳ, τὴν σὲ γεραίρουσαν πιστῶς, καὶ λαμπρῶς ἐγκαυχωμένην, Νῆσον πᾶσαν, σὺν τῇ Μονῇ διάσωζε ἀλώβητον, ἀπάσης ἐπηρείας, ἐπερχομένης διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, λιμοῦ, λοιμοῦ τε, καὶ σεισμοῦ, τῇ μεσιτεῖᾳ σου ἐλευθέρωσον. Ἡμῖν δὲ τοῖς ὑμνοῦσι σου τὴν πάντιμον τοῦ Λειψάνου σου μνήμην, ἀπαλλαγὴν δώρησαι, ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν νοσημάτων· πρεσβεύων ἀεὶ, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ ὀρθοδόξου συστήματος, καὶ σωτηρίας τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δέσποινα, πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου φδὴ γ' καὶ ζ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 22 - ζ' 2)

Αδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(Κεφ. ια' 27-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Εἰς τὰ Δίπτυχα μετὰ τό, Ἐν πρώτοις μνήσθητι...

Μεγαλυνάριον.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ.

Τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἄρας, Σοφέ, καὶ τῷ Διδασκάλῳ, ἠκολούθησας ἀληθῶς· νεκρῶσας τὴν σάρκα καὶ ζωώσας τὸ πνεῦμα, Νεόφυτε τρισμάκαρ· σκέπε τὴν ποιμνὴν σου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλοῦϊα.